చతురస్రం

సీరియల్ కథ

["చతురస్రం" అనే పేరున ఒక సీరియల్ కథను ఆలిండియా రేడియో (హైదరాబాదు) నుండి నలుగురు రచయితలు ప్రసారం చేశారు. నాలుగధ్యాయములు వరసగా వ్రాసినవారు శ్రీయుతులు అజంతా, ఏల్చూరి సుబ్రహ్మణ్యం, బెల్లంకొండ రామదాసు, నెల్లూరి కేశవస్వామి. అజంతా వ్రాసిన మొదటి అధ్యాయాన్ని యిక్కడ ప్రచురిస్తున్నాము. తక్కినవి వరుసగా వెలువడుతాయి.]

కథానాయకుడు వెంకట్రావు హఠాత్తుగా నిద్ర మేల్కొన్నాడు ఒక్క అక్షరంకూడా పొల్లు పోకుండా కథానాయకుడు వెంకట్రావు మహాభారతంలా తెరుచుకున్నాడు ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ బద్ధకంగా కాస్సేపు పక్కమీదనే పడుకోవటంగాని నేత్రద్వయాన్ని అతి జాగ్రత్తగా తెరిచి మొట్టమొదట చూపు గురి తప్పకుండా గోడమీద భగవంతుడి ఫోటో మీదకే పడేటట్టు శ్రద్ధ తీసుకోవడంగాని, అరచేతిలో శ్రీరామ రాసుకోవటంగాని ఇత్యాది కార్యక్రమాలు ఏమీ ఉండవు. వెంకట్రావు ఎప్పుడు నిద్రమేల్కొన్నా అంతే సరాసరి నిద్రమేల్కొంటాడు. పొద్దున్నే ఎవరో వచ్చి హఠాత్తుగా కొరడా పుచ్చుకొని కొట్టినట్టు ఉలిక్కిపడి నిద్ర మేల్కొంటాడు. అలా మేల్కోవటం ఏమిటి, మేల్కొన్నవాడు మేల్కొన్నట్టుగానే పక్కమీద నుంచి నేరుగా ప్రపంచంలోకి పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళిపోతాడు. గత ఐదేళ్ళనుంచీ కథానాయకుడు వెంకట్రావు నిద్రమేల్కొనటం అనే సన్నివేశం నిరాఘాటంగా ఇదే ఫక్కీలో సాగిపోతూ ఉంది. తెల్లవారుతుంది. కోడి కూస్తుంది. పిల్లగాలి మెల్లగా వీస్తుంది గుమ్మం ఎదురుగా ఉన్న మందారపు మొక్క ఎర్రగా నవ్వుతుంది. కాని వెంకట్రావుకు ఇటువంటి వాటితో నిమిత్తం ఏమీలేదు ఉదయకాలపు శోభ మనస్సుకెంతో హాయినిస్తుందన్న విషయం పుస్తకాలలో ఎవ్వడైనా చదివేడేమోగాని, అనుభవరీత్యా మాత్రం వెంకట్రావు ఇంత వరకూ తెలుసుకోలేదు. ఉలిక్కిపడి వెంకట్రావు నిద్రలేస్తాడు మీట నొక్కినట్టు గభీమని లేచి నుంచుంటాడు గది నాలుగ్గోడలూ ఒక్కసారి కలయచూస్తాడు. గదిలో చెప్పుకోతగ్గ వస్తువులేమీ ఉండవు. గది మూలగా ఒక మూట చిత్తు కాగితాల కట్ట మాత్రం ఉంటుంది చిత్తు కాగితాలంటే వెంకట్రావుకు అపారమైన ప్రేమ ప్రాణాపాయం లోంచి వెంకట్రావును అవి అనేకసార్లు రక్షించాయి. వెంకట్రావు దినపత్రికలు చదవటానికి కొనడు. తిరిగి మళ్ళీ వాటిని అమ్మడానికి కొంటాడు.

దినపత్రికలు చదివితే ఉన్న మతి కూడా పోతుందని వెంకట్రావు స్వానుభవంమీద ఇటీవల ఏర్పరుచుకున్న సిద్ధాంతం గదిలో మరొక మూల దీనాతి దీనమైన దృశ్యం మరొకటి కన్పిస్తుంది. మాసి మరకలు పడి గోడలకు అటూ ఇటూ ఒక పాంటూ, షర్టూ వేలాడుతూ ఉంటాయి. అంతకుమించి గదిలో వెంకట్రావు

ప్రాణసమానంగా చూసుకునే వస్తువులు మరేమీ ఉండవు. ఒక చాపచుట్ట మాత్రం నిర్లక్ష్యంగా మూలకు నెట్టబడి ఉంటుంది. వెంకట్రావు నిద్ర లేచీ లేవటంతోటే అతని దృష్టి మొదట పాంటూ, షర్టూ వేలాడుతున్న దిక్కుకు వెళ్లు తుంది. అవి యధాస్థానంలో వున్నాయో లేదో తేల్చుకొన్న అనంతరం వెంకట్రావు వాటిని అతి జాగ్రత్తగా అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ సమీపిస్తాడు. సమీపించి వాటిని రెండుచేతుల తోటీ ఒక్కసారి తాకి ఆఘ్రాణించి ముద్దుపెట్టు కుంటాడు ఆ తర్వాత వాటిని గబగబా తొడి గేసుకుంటాడు అంతవరకూ లుంగీగా ఉపయో గించిన దుప్పటిని ఊడిపుచ్చుకొని మూలకు విసిరిపారేస్తాడు ఆ తర్వాత ఏమౌతుందంటే కథానాయకుడు వెంకట్రావు గదిమధ్యగా వచ్చి ఒక్కసారి నుంచుంటాడు

మధ్యగా నుంచోటం అంటే అక్షరాలా మధ్యగా నుంచోటం గణితశాస్త్ర రీత్యా గది యొక్క మధ్య బిందువును నిర్ధారణ చేసుకుని సరిగ్గా అక్కడే ఆ బిందువుమీదనే బొటనవేళ్లు మీద నుంచోవటం. అలా నుంచోవటంవల్ల అతడు పొందే ప్రత్యేకమైన ఆనందం ఏమిటో ఇంతవరకూ భగవంతుడికూడా తెలియదు కాని రోజూ ప్రొద్దున్నే నిద్రలేచీ లేవటంతోటి ఈ కార్యక్రమం మట్టుకు జరగక తప్పదు అలా బొటన వేళ్ళమీద గది మధ్యస్తంగా నుంచుని, కథానాయకుడు వెంకట్రావు మెల్లిగా ఒక్కసారి ముందుకు వంగి గూట్లో ఉన్న కళ్ల జోడును చేతపట్టుకొని దాన్ని వెనక్కి తిప్పి అరచేత్తో ఒక అద్దాన్ని వెనకవైపు మూసి అందులో తన ముఖాన్ని ఖంగారుగా ఒకసారి చూసుకుంటాడు. అంత ఖంగారుతనంలోను కూడా వెంకట్రావు ఆ రోజు ప్రొద్దున్న తన ముఖం పోలిక ఏ విధంగా ఉందో అందుకు సంబంధించిన వర్ణనను నిమిషాలమీద ఆలో చించి ఏర్చి కూర్చుకుంటాడు. వెనువెంటనే దానికొక నామకరణం చేయటం కూడా జరిగి పోతుంది. "వెధవది ముడతలుపడి, మడత కుర్చీలా అసహ్యంగా ఉంది," అనుకొంటాడు.

అసలు వెంకట్రావు ముఖం రోజు కొక విధంగా కనిపిస్తూవుంటుంది. ఒకరోజు గులక మంచంలాగ గజిబిజిగా ఉంటుంది. మరొక రోజు ముడతలు పడి మడతకుర్చీలా ఉంటుంది. మరో రోజు చుంచెలకలా ఉంటుంది. ఆ తర్వాత రోజు చెవులపిల్లిలా వుంటుంది.అదృష్ట వశాత్తు ఎప్పుడైనా నూటికి కోటికి ఒకసారి మాత్రం మందారపువ్వులా కనబడుతుంది. అలా మందారపువ్వులా కనపడ్డ రోజున వెంక ట్రావు జీవితంలో ఆశ్చర్యకరమైన హఠాత్సం ఘటనలు అనేకం జరుగుతాయి రోడ్డుమీద అడుగు పెట్టీ పెట్టటంతోటే అందమైన ఆడపిల్ల ఎదురౌతుంది ఎదురైన ఆ అందాలరాణి అలా ఎదురైనట్టుగా వెళిపోదు. ఒళ్ళంతా కళ్లుచేసు కుని నఖశిఖ పర్యంతం వెంకట్రావును చూస్తుంది.'అందమైన ఆడపిల్లలచేత ప్రేమించ బడటానికి అవసరమైన యోగ్యతాపత్రం నా దగ్గిర కూడా వున్నది పరవాలేదులే' అని హామీ ఇస్తున్నట్టుగా చూస్తుంది అదృష్టదేవత ఇంకా కనికరిస్తే సదరు ఆడపిల్ల ఒక చిరునవ్వుకూడా విసురుతుంది ఆ ఒక్క చిరునవ్వుతోటీ వెంక ట్రావు జన్మ తరించిపోతుంది ఒక క్షణంపాటు వెంకట్రావు ఎక్కడో స్వప్నలోకంలోనో విహారం చేసి చక్కావస్తాడు తర్వాత వెంక ట్రావుకు ఆ రోజు ఊళ్ళో వున్న మిత్రబృందం యావత్తు ప్రత్యక్షమౌతుంది. నిజంగా విచిత్రం అది. అందుకు కారణం కూడా ఎవరు చెప్ప లేరు. ఎదురైన మిత్రులంతా అతన్ని ఆప్యా యంగా పల్కరిస్తారు యోగక్షేమాలడిగి తెలుసు కొంటారు. జీవితాన్ని చక్కబరుచుకునేటందుకు అవసరమైన సలహాలను అడక్కుండానే ఉచి తంగా ఇచ్చి వెళ్లిపోతారు వెంకట్రావు విని మన స్సులో నవ్వుకుంటాడు జీవితం ఒక వైపు పెద్దపులిలా వెంటాడుతున్నప్పటికీ ఆ రోజుకు మట్టుకు అతను దాన్ని చూసి అంతగా భయ పడడు.

మోసగించే ప్రపంచాన్ని మోసగించాలి. కాని కథానాయకుడు వెంకట్రావుకు ఇంకా అంత గుండె ధైర్యం అలవడే అదృష్టం పట్ట లేదు కాని ఆక్షేపించే ప్రపంచాన్ని అలాచేయ కుండా నోరు మూయించే కిటుకుమాత్రం వెంక

త్రావుకు తెలుసు. నిజం చెప్పాలంటే ఈ కిటుకు వెంకట్రావుకు చిన్నప్పుడే పట్టుబడింది ఇతరుల ఆక్షేపణకు గురికాకుండా తన శరీరం తాలూకు అందవికారాన్ని, నలుపురంగుతనాన్ని ఎలా కాపాడుకోవాలో అన్న విషయానికి సంబంధించిన సమస్యను పరిష్కరించుకోవటంలో వెంకట్రావు చిన్నప్పుడే కృతార్థుడైపోయాడు. ఒకసారి ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు ఐదేళ్లవయస్సులో వెంకట్రావును వాళ్ళ అమ్మ ఇలా అంది, "వెధవ ఎలా ఉన్నాడో మాల వెధవలాగ" అంతే. వెంకట్రావు జీవితంలో ఆచ్ఛాదన కార్యక్రమం అన్నది ఆ క్షణం నుంచే ప్రారంభమయింది

నీళ్ళూ గట్రా పోసుకోకుండా రోడ్డుమీద అల్లరిచిల్లరిగా తిరిగి దుమ్ముకొట్టుకుంటూ ఇంటికి తిరిగివస్తే వాడి వాలకాన్ని చూసి భరించలేక ఆవిడ అలా అని ఉంటుంది. కాని పుట్టుకతోనే పుట్టెడు అభిమానంతో పుట్టిన వెంకట్రావు అంతరార్థం గ్రహించదల్చుకోలేకపోయాడు వెంకట్రావు నల్లగా ఉండేమాట నిజమే. ఐతేనేం అందరికి మాత్రం కాదు ఆ విషయం అతనికి తెలుసు కాని ఆ రోజున ఆవిడ అలా అన్నప్పటినుంచీ అతనిలో ఒక విపరీతమైన భయం ప్రవేశించింది తన్ను చూసి ఇతరులు ఏమనుకుంటున్నారో అన్న ఆందోళన ఇప్పటికీ ఎప్పటికీ అతన్ని క్రుంగదీస్తూనే వుంటుంది

తన శరీరం తాల్లూకు నల్లదనాన్ని వెంకట్రావు ఇంత వరకూ ప్రపంచానికి చూపించలేదు. నిలువెల్లా ముసుగులేకుండా ఇంత వరకూ ఎవరి కళ్లలోనూ అతడు పడలేదు. వీలుంటే ముఖంకూడా పూర్తిగా కప్పేసుకునే వాడే. వీలుపడక శరీరం తాలూకు మిగతా భాగాన్ని మాత్రం అతి శ్రద్ధగా, తెల్లని పరిశుభ్రమైన ముసుగుతో కప్పుకుంటూ వస్తున్నాడు.

కాని ఇటీవలి కాలంలో వెంకట్రావుకు అదనంగా మరొక ఇబ్బంది ఏర్పడింది. ప్రపంచంలో తనంతట తాను తన స్వంత కాళ్లమీద నిలబడి బ్రతకవలసిన అవసరం ఏర్పడిన ఈ దశలో అతన్ని మరొక ఇబ్బందికర పరిస్థితి ఎదుర్కొంది వెనుకటి రోజుల్లో ఐతే వెంకట్రావు తన శరీరాన్ని మాత్రమే ఆచ్ఛాదన చేసుకునేవాడు. ఇప్పుడు తన జీవితాన్నికూడా నలుగురి కళ్ళలో పడకుండా ఆచ్ఛాదన చేసుకోవలసిన అవసరం ఏర్పడింది లోపల్లోపల అట్టడుగున జీవితంనిండా అనేకమైన కుళ్లు కాలువలు—ప్రవహిస్తూ ఉన్నప్పటికి అవి ఇతరుల కళ్లలో మాత్రం ఏనాటికీ కనపడకూడదు. రోడ్డుమీదకు వస్తే వెంకట్రావు నిర్భాగ్యుడిలా కనపడకూడదు. నిరుద్యోగిలా కనపడకూడదు. తన ప్రస్తుత జీవితం తాలూకుచూసి ఆక్షేపించుకునే హక్కు తనకేతప్ప ఇతరు లెవ్వరికీ లేదు.

అంచేతనే వెంకట్రావుకు ప్రొద్దున్నే ఇంత హడావిడి. రంగస్థలంమీద నటుడు ప్రవేశించబోతున్నట్టు లేచీ లేవటంతోటే ఈ ఆచ్ఛాదన.

ఆచ్ఛాదన కార్యక్రమం నిర్విఘ్నంగా కొనసాగిన అనంతరం ముఖప్రక్షాళన కార్యక్రమం ప్రారంభమౌతుంది ముఖంమీద మినహా నిలువెల్లా ముసుగు వేసుకున్న వెంకట్రావు ఆవు దూడమాదిరి ఒక్క గంతువేసి గదిగుమ్మం దాటి ప్రక్కనేవున్న కుళాయిదగ్గరికి వెళతాడు. పళ్ళపొడి, పళ్లుదోంపుల్లా ఇత్యాది ఉదయ జీవితాసర వస్తువుల నిమిత్తం లేకుండా చక్కగా భగవంతుడిచ్చిన వేళ్ళతో ముఖ్యంగా ఉంగరం పెట్టుకునే వేలుతో ముద్దొచ్చేటట్టు సున్నితంగా పళ్లు తోముకుని ముఖంకూడా అక్కడే తుడుచుకుని క్రాపు దువ్వుకుని అలాగే అదేదారిని పరిగెత్తుకుంటూ ప్రపంచం మీదకు వెళిపోతాడు

వీపుమీద ఎవరో కొరడాపుచ్చుకుని కొట్టినట్టు హఠాత్తుగా ఉలిక్కిపడి నిద్రమేల్కొనే వెంకట్రావు ఈ రోజుకూడా యథాప్రకారం అదేమాదిరి నిద్రమేల్కొన్నాడు గభీమని లేచి నుంచుని గదిచుట్టూ ఒక్కసారి కలియ చూశాడు ఆచ్ఛాదన సామగ్రి యథాస్థానంలోనే వేలాడుతూ ఉంది. అమాంతం అటువైపు తమాషాగా ఒక కుప్పిగంతువేసి గబగబా వాటిని తొడిగేసుకున్నాడు ఆ తర్వాత రివాజు ప్రకారం ఒక క్షణంపాటు గదిమధ్యగా నిలబడి ముందుకువంగి కళ్ళద్దాలలో ముఖం చూసుకో

వటానికి ఉద్యమించాడు. గత వారంరోజుల నుంచీ చుంచెలకలాగ కనపడుతున్న వెంకట్రావు ముఖం ఇవాళ మందారపువ్వులా కనబడింది ఆనందం పట్టలేక వెంకట్రావు ఒక్కసారి కెవ్వున అరిచాడు. ఈ రోజున మహత్తరమైన సంఘటన ఏదో ఒకటి జరిగిపోతుంది. తన జీవిత జపమాలికలో గుచ్చబడిన అనేకానేకమైన చిత్రవిచిత్రమైన హఠాత్సంఘటనలకు ఈ రోజున అదనంగా మరొకటి జేర్చబడుతుంది నిలువెల్లా ఉత్సాహం ఉప్పొంగగా వెంకట్రావు గిరగిరా మొగ్గలేసుకుంటూ ముఖప్రక్షాళనార్థం కుళాయి దగ్గరికి పోయాడు. కన్నుమూసి తెరిచేటంతలో సదరుకార్యక్రమం పూర్తయిపోయింది మరుక్షణం కథానాయకుడు వెంకట్రావు తూనీగలాగ ఎగురుకుంటూ ప్రపంచం మీదకు వెళిపోతున్న సన్నివేశం ప్రారంభమయింది. గుమ్మందాటి వెంకట్రావు అనంత విశ్వంలో అడుగు పెట్టేడు. ఇప్పుడు వెంకట్రావు వేసే ప్రతి అడుగు అతి జాగర్తగా ఉంటుంది. కత్తి మీద నడుస్తున్నట్టుగా ఉంటుంది. చుట్టూ వెయ్యి కళ్ళతో చూసుకుంటూ కథానాయకుడు వెంకట్రావు భయంకరమైన పద్మ వ్యూహంలో ప్రవేశిస్తాడు.

రోడ్లమీద వడిచేటప్పుడు వెంకట్రావు తప్పని సరిగా అనుసరించే ప్రత్యేకమైన నిబంధనలు కొన్ని ఉన్నాయి. వాటిలో మొట్టమొదటిది నిర్ణీతస్థలం అనేది ఏదీ లేకుండా కాళ్లు ఎటుపోతే అటు వెళ్ళటం రెండవది మెయిన్ రోడ్డుమీద నడవకుండా ఉండటం.

పోస్టుబాక్సులను చూసినా, పోస్టు బంట్రోతులను చూసినా వెంకట్రావుకు విపరీతమైన భయం. ఈ భయాన్ని తప్పించుకునే నిమిత్తమే వెంకట్రావు మెయిన్ రోడ్లమీద నడవకుండా ఎప్పుడూ చిన్నచిన్న సందుల్లో నడుస్తూ ఉంటాడు వెంకట్రావు అలా సందుల్లో నడవటానికి, పోస్టుబాక్సులను చూసి భయపడటానికి ఒక ప్రత్యేక కారణంఉంది పోస్టుబాక్సులను చూస్తే వెంకట్రావుకు హఠాత్తుగా తన ఇంటి విషయం గుర్తుకు వస్తుంది. ప్రస్తుతం తనకి తన తల్లిదండ్రులకి ఉన్న సంబంధం పోస్టు బాక్సు సంబంధం మాత్రమే. ఇక్కడా అక్కడా అతి కష్టంమీద తన ఆచూకీ ఆరా తీసి అప్పుడప్పుడు వాళ్ల నాన్న ఉత్తరం రాలుస్తూ ఉంటాడు ఆ ఉత్తరాలు చూస్తే చాలు వెంకట్రావు నిలువెల్లా గజగజా వణికిపోతాడు తానొక మహా నేరస్థుడులాగ క్రుంగిపోతాడు. కథానాయకుడు వెంకట్రావు ఇల్లు విడిచి పెట్టి ఐదేళ్ళయింది. జీవితంలో ఇటువంటి సంఘటన ఒకటి జరుగుతుందని వెంకట్రావు కలలో కూడా ఎన్నడూ అనుకోలేదు. "మా అబ్బాయి సరస్వతీ ప్రసన్నుడు. పెరిగి పెద్దవాడై కుటుంబానికి పేరు ప్రఖ్యాతులు తీసుకువస్తాడు," అనేవారు వెంకట్రావు తల్లిదండ్రీ వెంకట్రావు కూడా అది నిజమేనని నమ్మేవాడు వాళ్ళ ఆశీర్వచనం ప్రకారం అలాగే జరుగుతుందనీ అనుకునేవాడు అదే విధంగా కలలు కంటూ ఉండేవాడు. పుస్తకాలే తన ప్రపంచం అనుకుని ఒక్క ఏడాది కూడా తప్పకుండా ప్రతి పరీక్షా ప్యాసయి బి ఏ. దాకా వచ్చాడు మొదటి సంవత్సరం పూర్తయిపోయింది. వెంకట్రావు జీవితం అంత వరకూ సక్రమంగానే సాగిపోయింది. ఇక ఒక్క ఏడాది గడిస్తే అయుధ పాణుడై వెంకట్రావు ప్రపంచం మీదకు దండయాత్రకు బైల్దేరుతాడు. తన తెలివి తేటలకు మెచ్చి భగవంతుడు పెద్ద ఉద్యోగం వచ్చేదారి చూపిస్తాడు. దాంతో తన స్వప్నం ఫలిస్తుంది ఇతరులు తనమీద పెట్టుకున్న ఆశ ఫలిస్తుంది.

కాని అటువంటిదేమీ జరుగలేదు. అందుకు కారకుడు ఒకవిధంగా వెంకట్రావే ఐనప్పటికీ ఆ నేరం అతనిమీద మోపటానికి వీల్లేదు. జీవితంలో ఎప్పుడు ఏ క్షణం ఎలా పరిణమిస్తుందో ఎవరూ చెప్పలేరు. వెంకట్రావు రెండవ సంవత్సరం పరీక్షలకు వెళ్లలేదు. అంతే, అందుకు కారణం ఏమో, ఎందుకు వెళ్ళలేదో అతనికే తెలియదు. పరీక్షలు మర్నాడనగా అంతవరకూ చిట్టచివరి క్షణంవరకూ వెంకట్రావు అందు నిమిత్తమై సన్నద్ధుడౌతూనే ఉన్నాడు. కాని తీరా రావలసిన క్షణం వచ్చేసరికి వెంకట్రావు

నిశ్చయం మారిపోయింది. అతని శిరస్సులో హఠాత్తుగా భయంకరమైన తుఫాను ప్రారంభ మయింది కోటానుకోట్ల ఆలోచనలు హోరు గాలిలో జుట్టు విరబోసుకున్న చెట్లలాగా భయం కర నాట్యంజేస్తూ కోటానుకోట్ల ఆలోచనలు. ఆ ఆలోచనల తుఫానులో పడి వెంకట్రావు ఎక్కడికో కొట్టుకుపోయాడు. వెంకట్రావు జీవితం పూర్తిగా మారిపోయింది. గతం అనేది పూర్తిగా అతని జీవితంనుంచి తుడిచిపెట్ట బడింది

ఆ క్షణంనుంచీ వెంకట్రావు మరొక వెంక ట్రావు అది వెంకట్రావు మరొక జన్మ జీవి తంలో ప్రతివ్యక్తినీ కూడా హఠాత్తుగా ఏదో ఒక క్షణంలో ఇటువంటి తుఫాను ఎదుర్కొని ఉంటుంది ఒక ప్రపంచంనుంచి మరొక ప్రపంచంలోకి వెళ్లటానికి దోవ అది. పిరికి వాళ్లు దానినుంచి తప్పుకుంటారు ధైర్య వంతులు అందులోపడి కొట్టుకుపోతారు. పర్య వసానం తెలుసుకునేదాకా దాన్ని వదలరు.

ప్రస్తుతం వెంకట్రావు అదే తుఫానులో ఇంకా ప్రయాణం చేస్తున్నాడు ఎక్కడో ఎప్పుడో అంతిమ క్షణంలో ఏదో చిన్న వెలుగు కనపడవచ్చు కనపడక పోవచ్చు. ఆ వెలుగు చూడకుండానే వెంకట్రావు హఠాత్తుగా చీకట్లో అంతర్థానం కావచ్చు ఐతేనేం ఆ చీకటే వెలుగు ఔతుంది కాని జరగబోయే ఆ పరిణామం వెంకట్రావుకు తెలియదు వెంకట్రావు దేన్నీ ఆశించటంలేదు కేవలం ఒక సాహసికుడుగా మాత్రమే తుఫానులో ప్రయాణం చేస్తున్నాడు తుఫాను భీభత్సాన్ని ఆనందిస్తూ నడుస్తు న్నాడు మధ్యమధ్య తలక్రిందులై పిల్లిమొగ్గలు వేస్తూన్నాడు ఆ దృశ్యం చూసేవాళ్లకు చాలా వింతగాఉంటుంది వెంకట్రావుకు మతిపోయిం దేమో అనిపిస్తుంది అటువంటి సందర్భాల లోనే వెంకట్రావు విదూషకుడిలా మారిపోతాడు. ఏం చెయ్యటానికీ తెలియక చెయ్యరాని కోతి చేష్టలన్నీ చేస్తాడు

ఎంత సాహసించి తుఫానులో ప్రయాణాలు చేయటానికి తలపడినప్పటికీ ఇటీవల బయ ల్దేరిన యాత్రికుడు కనుక వెంకట్రావుకు ఇంకా పరిపక్వదశ రాలేదు వెంకట్రావు మనస్సు ఇంకా హిమపర్వతంలా మారలేదు. అంచేతనే ఇతరులు తన్నుచూసి నవ్వుతున్నప్పుడు వెంక ట్రావు బాధపడకుండా ఉండలేకపోతున్నాడు. ఆచ్ఛాదన లేకుండా ప్రపంచంలో అడుగుపెట్ట లేక పోతున్నాడు. పోస్టుబాక్సులను చూసి భయపడడానికూడా అదేకారణం.

ప్రస్తుతం వెంకట్రావు నడుస్తున్న సందులో పోస్టుబాక్సు లేమీలేవు వెంకట్రావు ఉత్సా హంగా నడుస్తున్నాడు. ఇవాళ తనముఖం మందారపువ్వులా కనపడిందన్న సంతోషం అతని ఉత్సాహాన్ని మరింత అధికతరం చేస్తూ ఉంది. ఇవాళ చాలా మంచిరోజు ఆశ్చర్య దేవత అడుగడుగునా సాక్షాత్కరిస్తుంది. కనీ వినీ ఎరగని ఆశ్చర్య సంఘటన జరిగి తీరు తుంది వెంకట్రావు అదే ఆలోచనల మధ్య ఊపిరి సల్పకుండా నడుస్తున్నాడు.

సందు చిట్టచివరికి వచ్చేసింది ఆ సందు దాటి మరో సందులో ప్రవేశించబోతున్నాడు. అంతలోనే జరిగింది ఎదురుచూస్తున్న సంఘటన. సందు చిట్టచివర ఒకచిన్న డాబా ఇంటిముందు అప్పుడే దిగివచ్చిన ఆకాశకన్యకలాగ అంద మైన ఒక అమ్మాయి నవ్వుతూ నిలబడి వుంది చామనచాయ శరీరం గులాబీరంగు పరికిణీ కట్టుకుని, మల్లెపువ్వుల జాకెట్టు తొడు క్కుని పైన ఊదారంగు వోణీ వేసుకుని నవ్వుతూ నిలబడివుంది

వెంకట్రావు తనకళ్లు తానే నమ్మలేక పోయాడు. జీవితంలో మళ్ళీ ఈ అమ్మాయి కళ్లపడుతుందని కలలోకూడా అనుకోలేదు. అటువంటిది ఈ రోజున ఈమె హఠాత్తుగా ఇక్కడ సాక్షాత్కరించింది తప్పిపోయిన మధు రానుభూతి మళ్ళీ ఈ నాడు అతనిలో ప్రవేశిం చింది

ఎప్పుడో అయిదేళ్లక్రితం జరిగిన సంఘ టన. జీవితం అనేమాటకు వెంకట్రావు అప్పుడే వర్ణక్రమం నేర్చుకుంటూ ఉన్నాడు. ప్రపంచంలో స్వంతకాళ్లమీద నిలబడటం అనే విద్యను వెంకట్రావు అప్పుడే తర్ఫీదు పొందు తున్నాడు. ఆ రోజులలో వెంకట్రావు ఇంకా

అపరిపక్వ దశలలోనే ఉన్న అక్షరం. ఒకానొక మహానగరంలో ఒకరోజు సాయంత్రం వేళ వెంకట్రావు ఒంటరిగా ఎలక్ట్రిక్ స్తంభాల క్రింద నడుస్తూ ఉన్నప్పుడు ఈ అమ్మాయిని చూడటం తటస్థపడింది. చేత పుస్తకాలు పట్టుకుని తల వాల్చుకుని సిగ్గుపడుతూ అమాయకంగా రోడ్డు ప్రక్కన నడిచి వెళ్ళిపోయింది

భగవంతుని సృష్టిలో అయస్కాంత పర్వతాలు మాత్రమే ఉన్నాయి గాని అయస్కాంత వృక్షాలు లేవు. సృష్టిలో నిజంగా అది ఒక లోపమే. ఆ క్షణంలో వెంకట్రావు ఆ అమ్మాయిని అయస్కాంత వృక్షంతో పోల్చుకున్నాడు. ఒక చిన్న అయస్కాంత వృక్షం తన ప్రక్కగా నడిచి వెళిపోయినట్టనిపించింది వెంకట్రావుకు ఒక క్షణంపాటు వెంకట్రావు గజగజా వణికిపోయాడు. గుండె దడదడా కొట్టుకుంది. శిరస్సు పొగలు గ్రక్కింది, మహోధృతమైన ఆ ఆకర్షణ తట్టుకోలేక వెంకట్రావు అక్కడే రోడ్డు మీదనే మూర్ఛపోయాడు వెంకట్రావు జీవితంలో మూర్ఛ అనేది అప్పుడే ఆ క్షణంలోనే ప్రవేశించింది.

నిజానికి ఆ అమ్మాయి మరీ అంత విపరీతమైన అందకత్తెకాదు. కాని ఒక విలక్షణమైన అందం ఆమెలో ఉంది. ఆ అందాన్ని మరింత ఇనుమడింప చేస్తూ ముఖంమీద ఛాయా మాత్రంగా కనపడే విషాదరేఖ అదే వెంకట్రావును అనేక విధాల ఆకర్షించింది

ఆ మహానగరంలో ఉన్నంత కాలం వెంకట్రావు ఆమె కోసం తపస్సు చేశాడు. రోజూ సాయంత్రంపూట ఆమె కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉండేవాడు. సరిగ్గా ఆరుగంటలకు ఆ అమ్మాయి ఆ దోవన వచ్చేది కన్నెత్తి ఒక్కసారి మాత్రం వెంకట్రావు ముఖంలోకి చూసేది అంతే, ఆ తర్వాత తల వాల్చుకుని తన దోవన తాను వెళిపోయేది. ఆ ఒక్క చూపు కోసమే వెంకట్రావు రోజూ ఆమె కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉండేవాడు. ఆ చూపులో వ్యక్తమయిన భావాలు మట్టుకు వెంకట్రావుకు ఇంతవరకూ బోధపడలేదు.

అసలు వెంకట్రావుకు ఇప్పటికీ కూడా ఆమె ఎవరో తెలియదు ఆమె వెనక్కాలే నడుస్తూ ఆమెనుగూర్చి వెంకట్రావు పలు విధాలుగా ఊహించుకునేవాడు ఆమె పేరు సరోజ అయి ఉంటుంది. కాదు పొరపాటు ఆమె పేరు వినపడ్డప్పుడు రోడ్డుమీద రొమ్ము విరుచుకు తిరిగే నాగరిక కన్యలు గుర్తుకు వస్తారు. సీత! చాలా చక్కని పేరు. అశోక వృక్షంక్రింద సీత అన్ని విధాలా అనువైన పేరు....ముమ్మాటికీ ఆ అమ్మాయి పేరు సీత అయిఉంటుంది. బహుశా ఆమె కూడా తన కుటుంబంలాంటి కుటుంబంలోనే పుట్టి ఉంటుంది తన తండ్రిలాగే ఆ అమ్మాయి తండ్రి కూడా స్కూలు మాస్టరి ఉద్యోగం చేస్తూ ఉంటాడు లేదా చిన్న సైజు ప్రభుత్వ నౌకరి ఏదో చేస్తూ ఉంటాడు ఆ అమ్మాయి ఉండే ఇల్లు పెంకుటిల్లయి ఉంటుంది అది తప్పకుండా అద్దె ఇల్లయి ఉంటుంది ఆ ఇంటి వెనక పెరట్లో తులసికోట ఉంటుంది తులసికోటకు రోజూ సాయంత్రంపూట ఆ అమ్మాయి నీళ్లుపోస్తూ ఉంటుంది తనలాగే ఆ అమ్మాయి క్కూడా అక్కాచెల్లెళ్లూ, అన్నలూ, తమ్ములూ, ఎక్కువమంది ఉండి ఉంటారు వాళ్ల అమ్మ జబ్బుతో మూలుగుతూ మంచంమీద పడి ఉంటుంది ఇంటిల్లిపాదికీ ఆ అమ్మాయి వంటవండి చాకిరీచేసి హైస్కూలుకు వెళ్ళి వస్తూ ఉంటుంది. పిల్లలకు, చదువులూ, పెళ్లిళ్లూ పూర్తిచేయలేక వాళ్ళ నాన్న మనోవ్యధతో క్రుంగి కృశించి ఉంటాడు.

అదే నిజమైతే ఇద్దరి జీవితాలూ కలుసుకునేటందుకు ఆస్కారం ఉంది తను ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకోవచ్చు ఒకవేళ ఆ అంచనాలన్నీ నిజం కావేమో? ఐతే ముఖం మీద ఆ విచారరేఖ ఏమిటి? పుట్టుకతోనే వచ్చిన విచారరేఖా అది? ఈ ప్రాపంచిక వ్యవహారాలతో నిమిత్తం లేనిదా అది?

వెంకట్రావు అలాగే పరిపరి విధాల ఊహాగానం చేస్తూ ఆ అమ్మాయిని వెంబడిస్తూ వెళ్లేవాడు కాని ఒక్కరోజు కూడా ఆ ఉభయులూ ఎదురుబదురుగా నుంచుని ఒకరి ముఖంలోకి

మరొకరు నిర్భయంగా చూసుకోవటం జరగ లేదు ఆ ఉభయులూ ఒక్కసారి కూడా మాట్లాడుకోలేదు

చివరకు వెంకట్రావు ఆ మహానగరాన్ని విడిచి హఠాత్తుగా వెళ్ళిపోవలసిన రోజు వచ్చింది.

వెంకట్రావు అనేక మహానగరాలు చూశాడు అనేక నగరాలమీద దండయాత్ర చేశాడు ఒక నగరం తర్వాత మరొక నగరం ఏ నగరంలో ఎన్నాళ్లు ఉండటం జరుగుతోందో అతనికే తెలియదు. హఠాత్తుగా అర్ధరాత్రి ఒక నగరం విడిచి మరొక నగరం జేరుకుంటాడు ఈ ఐదేళ్లలోనూ వెంకట్రావు జీవితం ఆ విధంగానే సాగుతూ వచ్చింది చిట్టచివరి రోజు వచ్చేసరికి వెంకట్రావు భయపడిపోయాడు అలా భయపడుతూనే వెంకట్రావు ఒక నిశ్చయం చేసుకున్నాడు ఆ రోజు సాయంత్రం ఆ అమ్మాయిని కలుసుకొని తన మనోగతాభిప్రాయాలన్నీ నిర్భయంగా ఒక్కసారి ఆమె ముందు వెల్లడించాలి. ప్రపంచంలో ప్రేమికుల సంప్రదాయాన్ననుసరించి అందుకు అనుగుణ్యమైన విధానాన్ని అంతకు ముందే వెంకట్రావు ఆచరణలో పెట్టుకుని ఉంచుకున్నాడు ఆరునెలల క్రితం వెంకట్రావు ఒకరోజు అర్ధరాత్రి తెల్లవార్లూ మేల్కొని ఒక ప్రేమలేఖను సృష్టించి ఉంచుకున్నాడు. కాకపోతే ఇంతవరకూ దాన్ని అందజేయటం మట్టుకు జరగ లేదు ఈ రోజునైనా ఆ లేఖను ఆమె చేతుల్లో ఉంచాలి నిజానికి వెంకట్రావు ప్రేమలేఖల ఘట్టం చిత్రవిచిత్రమైనది, వెంకట్రావు ఇప్పుడైతే ప్రేమలేఖల గొడవ విని నవ్వుకుంటాడు కాని అప్పుడు ఆ రోజులలో ఆ అమ్మాయిని కలుసుకున్న మొట్టమొదటి రోజునే రాత్రి తెల్లవార్లూ మేల్కొని భయంకరమైన ప్రేమలేఖ ఒకటి వ్రాశాడు. దాన్ని ఆ మర్నాడు ఆ అమ్మాయికి అందజేయాలని అతని ఉద్దేశం. కాని మర్నాడు కాదు, కాదుగదా ఇంతవరకూ కూడా అందజేయలేకపోయాడు రోజూ సాయంత్రంపూట ఆ ప్రేమలేఖను జాగ్రత్తగా మడిచి జేబులో పెట్టుకుని, వెంకట్రావు ఆమెను అనుసరిస్తూ నడిచి వెళ్లేవాడు. నాలుగైదు రోజులయేసరికి జేబులో ఉన్న ప్రేమలేఖ నలిగి మాసికలుపడి చిరిగిపోయేది. వెంటనే హుటాహుటి గదికి పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి వెంకట్రావు సరికొత్త కాపీ ఒకటి తయారుచేసేవాడు. అదే ప్రేమలేఖను ఉన్నది ఉన్నట్టు పరిశుభ్రమైన మరొక తెల్లని కాగితంమీద జాగ్రత్తగా వ్రాసి జేబులో పెట్టుకుని ఆ అమ్మాయిని అనుసరించి వెళ్ళేవాడు. నాలుగైదు రోజులకే ఆ లేఖ మళ్ళీ మాసిపోయేది వెంటనే వెంకట్రావు మళ్ళీ మరొక కాపీ తయారు చేసేవాడు అలా అధమం అరవైసార్లయినా కాపీ తీసి ఉంటాడు కాని అదిమాత్రం ఆ అమ్మాయికి అందలేదు ఆ ప్రేమలేఖ తాలూకు చిత్తు ప్రతి ఒకటి వెంకట్రావు దగ్గర ఇంకా ఇప్పటికి కూడా ఉంది

చిట్టచివరి రోజున వెంకట్రావు ఆమెకోసం ఎదురుచూశాడు కాని ఆ అమ్మాయి రాలేదు. బరువెక్కిన హృదయంతో ఆ రోజు రాత్రే వెంకట్రావు ఆ మహానగరాన్ని విడిచి వెళ్ళిపోయాడు. తర్వాత మళ్ళీ ఆ అమ్మాయి ఈ నాటికి ఇక్కడ కనపడింది.

వెంకట్రావు ఇంకా అక్కడే అదే సందులో యధాప్రకారం శిలావిగ్రహంలాగా నిలబడి ఉన్నాడు

ఆ అమ్మాయి ఇంకా గుమ్మంలోనే నిలబడి ఉంది. ఆమె ఇప్పుడు బాగా మారిపోయింది. వెనుకటికంటె కొంచెం పెద్దదయింది ఆ రోజులలో కనపడే అమాయకత్వం ఇప్పుడు ఆమెలో లేదు. కాని ముఖంమీద విచారరేఖ అలాగే ఉంది. బహుశా ఆమెకు పెళ్ళయి ఉంటుంది. ఇది అత్తవారి ఇల్లయి ఉంటుంది. భర్త మంచి ఉద్యోగం చేస్తూ ఉంటాడు.

వెంకట్రావు ఇంకా అలాగే ఆలోచిస్తూ నిలబడి ఉన్నాడు. ఆ అమ్మాయి ఒక్కసారి అతన్ని చూసి నవ్వింది. భయంకరమైన విషాద గీతం ఒకటి వికసించినట్టుగా ఉంది ఆ నవ్వు ఇంతలో ఇంట్లోనుంచి పిలుపు వినపడింది ఆ అమ్మాయి లోపలికి వెళిపోయింది. మళ్లీ ఆమె కనపడకపోవచ్చు కాని వెంక

ట్రావు ఇప్పుడు నిరాశలోపడి క్రుంగిపోయే మనిషికాదు. జీవితంలో మళ్ళీ ఒకసారి ఆమె కనపడింది. అంతే చాలు ఆ జ్ఞాపకం ఒక్కటే చాలు. అదే సంతృప్తితో వెంకట్రావు అక్కడ నుంచి కదిలాడు.

కాని మరుక్షణం విపరీతమైన దుఃఖం అతన్ని ఆవరించింది. వెంకట్రావు ఒక్క అడుగు కూడా ముందుకు వేయలేకపోయాడు వెనక్కి తిరిగి, వెంకట్రావు గబగబా గదికి వెళ్ళిపోయాడు. గదిలో ప్రవేశించి పసిపిల్లవాడి లాగ ఒక్కపెట్టున భోరున ఏడ్చాడు

జీవితంలో వెంకట్రావు ఏడ్వటం అదే మొట్టమొదటిసారి.

(ఇంకా ఉంది) ★

కలగూరగంప కలయికలు

ఎన్నికల పొత్తులు - ప్రతిపక్షాలు

వి. యస్. ఆచార్య

ఎన్నికల జ్వరం తీవ్రంగా వ్యాపించేసరికి వివిధ రాజకీయ పక్షాలలో సంచలనం బయలుదేరింది ఇంతదాకా నిద్రపోతూవున్న పార్టీలు, వ్యక్తులు, వార్షిక సభలూ జరుపు కుంటూ ఎన్నికల పొత్తులు, లేదా ఎన్నికల్లో సర్దుబాట్లు గురించీ పత్రికల్లో వార్తలు నింపే స్తున్నారు. కాని ఈ అలజడిలో ఏదో అసహ జత్వం, కృత్రిమ ప్రయత్నాలు బాగా ద్యోతక మవుతూ వున్నాయి. 1952లో జరిగిన ప్రథమ ఎన్నికలనాటి వాతావరణం వ్యాపింప జేయ డానికి ఎన్ని ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నా ప్రజల్లో ఏమీ సంచలనం కనిపించడం లేదు. దేశంలో మేథావులూ, మధ్యతరగతివారూ అధికారంలో వున్న పార్టీకి ఎలాంటి ప్రతి ఘటనా కనిపించనందుకు బాధపడుతున్నారు. సామాన్య ప్రజలు ఎలాగూ కాంగ్రెసు అధికారం లోకి రాక తప్పదన్న నమ్మకంతో ఈ ఎన్నిక లను గురించి ఏమీ ఆలోచించడం లేదు పోతే ఇక ఈ ఎన్నికలపట్ల అత్యాసక్తి ప్రదర్శిస్తున్న వారు టిక్కెట్టులకోసం తాపత్రయపడుతున్న వారూ,వారి అనుయాయులూ,బంధుమిత్రులూ మాత్రమే!

ఆసియాలో ప్రజాస్వామిక వ్యవస్థ మను గడకే ప్రత్యక్ష సవాలుగా ఇండియాలో మొట్ట మొదటి జనరల్ ఎన్నికల విజయం, దాని ఫలితాలపట్ల ప్రపంచప్రజలు ఆసక్తితో ఎదురు చూచారు. ఈ నాడు ఐదేళ్ల తరువాత, రెండవ ఎన్నికలనాటికి దాన్ని గురించి ఆలోచించే నాథుడు లేదు ఇందుకు చారిత్రకమైన కార ణాలు ఉన్నాయని అధికారంలో వున్న పార్టీ వారూ వారి అనుయాయులూ సమర్థించుకుని జబ్బలు చరుచుకున్నప్పటికీ ప్రజాస్వామిక వ్యవస్థయొక్క ఆరోగ్యకరమైన అభివృద్ధిపట్ల ఆసక్తివున్నవారెవ్వరైనా నేటి ఎన్నికల పట్ల భారత ప్రజల్లో కనిపిస్తున్న నిరుత్సాహంలో దేశపు రాజకీయ జీవితంలోనే కనిపిస్తున్న ఒక జాడ్యం (Cancer) గ్రహించగలుగుతారు. అదే నేటి రాజకీయ, సాంఘిక, ఆర్థిక వ్యవ స్థల్లో రోజురోజుకూ నశించిపోతున్న ప్రతిఘ టనా శక్తి (Element of Opposition) అన్ని రకాల ప్రతిఘటనల్నీ అణచిపారవేస్తూ దేశంలో పెరిగిపోతున్న వ్యక్తిత్వపు నియంతృత్వం (Dictatorship of the individual) ఏ రంగంలోనూ వ్యక్తిత్వపు ఛాయలు బలీయంగా పాతుకొని సైద్ధాంతిక వివేచనా శక్తికీ, ఆలోచ నకూ అంతరాయం కలిగిస్తున్న మత్తు మందు·